

1. Wat zijn de beste wensen?

'De beste wensen!' Ja, wat vindt u nou de allerbeste wensen? Wat is uw hoop met het oog op 2006? Wat is jouw diepste verlangen, wat zou jij nou heel erg graag willen?

In Psalm 90 gaat het laatste couplet, vanaf vers 13, over de toekomst. In het middengedeelte van die Psalm, vers 7-12, heeft Mozes teruggekeken, en hij heeft gebeden: 'O God, wij hebben het niet verdiend, dat wij leven. Wij hebben alleen Uw toorn verdiend, Uw rechtvaardige boosheid.' En Mozes heeft gedacht aan het falen van het volk. Op het cruciale moment, voor de poorten van het beloofde land, had het geen geloof in God. Geen vertrouwen. 'Het lukt ons nooit, om dat land in te nemen! Waarom heeft de HERE ons hier eigenlijk heen gebracht? Om ons hier te laten sterven? Waren we maar in Egypte gebleven. Kom op, jongens, laten we teruggaan! Terug naar Egypte! We kiezen wel een andere leider!'

En wat is het gevolg? God zegt: 'De hele generatie die nu volwassen is zal in de woestijn sterven. Veertig jaar lang zullen jullie het beloofde land niet binnenkomen.' Dat is een beschamende vertoning. Alle volken rondom, die waren eerst ongelooflijk onder de indruk. Het volk Israël was uit Egypte weggetrokken, dwars door de Rode Zee, en het water stond als muren omhoog, om het volk er doorheen te laten. Het leger van die misdadige Farao, het kwam achter Israël aan, maar het water stroomde terug en heel dat leger verdronk, met man en muis.

Heel de wereld diep onder de indruk. 'Dat volk Israël, dat heeft een God, mán, daar valt niet mee te spotten!'

En dan komt dat volk bij het beloofde land, en het dúrft niet meer. 'Oooh, ze zijn veel te groot, veel te sterk. Waren we maar in Egypte gebleven!' Het is gênant, diep vernederend. Wat nu naar buiten komt, wat nu van Israël uitstraalt, dat is niet de macht en de heerlijkheid van God, nee, dat is de onmacht en de angstzakerij van mensen.

Maar Mozes bidt: 'HERE God, geef dat we tóch mogen leren, ook van deze tijd. Want elke dag is genadetijd. Niet verdiend, toch gekregen. Leer ons zo onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekomen.'

En dan, in vers 13, gaat hij verder: 'Keer weder, o HERE! Hoe lang nog? En ontferm U over Uw knechten!' Dan komt de toekomst in beeld! Wat is de wens van Mozes? Dat God Zichzelf opnieuw zal laten zien in Zijn macht, in Zijn majesteit en Zijn grootsheid! Zoals toen, bij de uittocht uit Egypte! 'Keer weder!' Kom terug! Alstublieft!

2. De eerste wens: dat de Here terugkomt!

'Verzadig ons in de morgenstond met Uw goedertierenheid, opdat wij jubelen en ons verheugen al onze dagen!'

Goedertierenheid: dat wil zeggen: 'Gods verbondstrouw.'

Dus Mozes bidt: 'Here God, geef dat er een nieuwe morgenstond komt, dat het weer licht wordt, en dat we weer Uw verbondstrouw mogen gaan zien, mogen gaan ervaren, zó, dat we daar verzadigd van raken.' Net als wanneer je eet, dan raak je ook verzadigd. Verzadigd raken in de morgenstond, wij noemen dat: ontbijten! Mozes zegt: 'Geef ons alstublieft een ontbijt van Uw verbondstrouw!' En waarom ontbijt je? Om er daarna tegenaan te kunnen!

'Opdat wij jubelen en ons verheugen al onze dagen.'

Verheug ons naar de dagen waarin Gij ons hebt verdrukt, naar de jaren waarin wij onheil hebben gezien. Laat Uw werk aan Uw knechten openbaar worden, en Uw heerlijkheid over hun kinderen!'

Here God, geef toch dat het niet meer óns falen is, wat er allemaal afdruipt, van ons hele leven, maar dat Uw werk

openbaar gaat worden, dat dát zichtbaar wordt! Úw werk! 'Kom terug, Here, geef dat we zien wat U aan het doen bent!' Nou, als er één beste wens is voor 2006, dan is het toch wel déze!

Eergisteren zijn we wezen kijken naar De Kronieken van Narnia, die nieuwe film van Disney, gemaakt naar het boek van C.S. Lewis. Ik weet niet of u van sprookjes houdt, of jij daarvan houdt, je moet daar wel een beetje van houden om de film echt te kunnen waarderen, maar C.S. Lewis heeft de boodschap van het Evangelie weergegeven in de vorm van een sprookje. En dat is nu dan weer prachtig verfilmd. Het land Narnia is de greep van de witte heks, de boze nepkoningin, die het land in haar ijzeren greep houdt. Overal zijn spionnen, en wee je gebeente als je tegen haar ingaat. De boze witte heks, u voelt dat wel aan, staat voor de duivel. En doordat de witte heks regeert, is het altijd winter, en nooit Kerst. Maar op de dag gaat het het gerucht door Narnia, dat Aslan in aantocht is. Aslan, de leeuw, is de echte Koning van Narnia. Aslan, hij staat feitelijk voor Jezus Christus, de Leeuw uit de stam van Juda.

En als dat gerucht zich verspreid in Narnia, dan geeft dat overal hoop! En alleen al doordat er hoop is, begint de sneeuw te smelten. Alleen al het bericht dat Aslan in aantocht is, laat een andere wind waaien door het land. De lente komt! Na honderd jaar zal binnenkort Aslan weer terugkomen!

'Keer weder, o HERE, hoelang nog? En laat Úw werk aan Uw knechten openbaar worden!' Gemeente, we leven toe naar de terugkeer van Jezus op aarde. Hoelang het nog duurt, dat weet niemand. Maar de Bijbel voedt in ons de hoop. En door de hoop gaat de sneeuw smelten. Er gaat een andere wind waaien. En wij mogen opzien naar God, op de drempel van een nieuw jaar: 'HERE, geef dat we dit jaar meer van Úw werk mogen zien!'

3. De tweede wens: dat Gods werk zichtbaar wordt

Hoe dan? Hoe kun je het werk van God zien? Nou, dat is toch heel eenvoudig? Overal waar het ijs ontdooit! Waar mensen open gaan staan voor Jezus! Waar mensen tot geloof komen, misschien heel aarzelend. Waar mensen ook meer oog krijgen voor elkaar. Waar ruzies worden bijgelegd. Waar huwelijken die moeizaam verliepen, toch gered worden. Waar mensen bij de puinhopen zitten, van hun leven, misschien wel van hun huwelijk, dat definitief kapot is, en waar God dan uit die puinhopen weer iets nieuws opbouwt. Waar zie je Gods werk? Waar het ijs ontdooit op de werkvloer. Waar in plaats van wantrouwen, en achterbaksigheid, mensen open en eerlijk met elkaar in gesprek gaan. Waar werkgevers echt aandacht krijgen voor wie hun medewerkers eigenlijk zijn als méns, en niet alleen als productiekracht. En waar medewerkers niet maar een beetje hun geld verdienen, maar een hele werkgemeenschap mee-drágen. Laat Úw werk openbaar worden. Weet u waar dat ook gebeurt? Op plaatsen waar alles misloopt. Waar conflicten juist gierend uit de hand lopen. Waar een vreselijke ziekte niet te keren is. Waar alles misgaat. En waar dan tóch mensen zijn, die in alle rust, vanuit een diep geloof in God, eerlijk en oprecht en rustig en blijmoedig hun weg gaan. En uitstralen, dat God een toevlucht is van geslacht tot geslacht. Een schuilplaats. Een vluchtheuvel.

Laat Úw werk naar buiten komen, Here God! Ook in de kerk! Dat de winter het moet afleggen tegen de lente. Weet u dat dat gebeurt? Dat we in een ongelooflijke tijd leven? Wij zijn hier bezig met het project Schollevaar-Oost, en we

hopen en bidden dat daar mensen tot geloof gaan komen, en dat er een groep mensen zal komen die rondom een open Bijbel willen gaan ontdekken wie God is. Maar wij zijn niet de enige! Er zijn door heel Nederland heen zeker 30 van dit soort projecten gestart in de afgelopen jaren, en op veel plaatsen met verbluffende gevolgen. En hebben we ook de afgelopen jaren al niet veel mogen zien van het werk van God? Nieuwe gelovigen? Toetreders en herintreders. Voor het eerst erbij, of opnieuw. Soms na tientallen jaren. Het dooit, gemeente. Jezus, de Leeuw uit de stam Juda, Hij is in aantocht!

4. De derde wens: dat Zijn heerlijkheid rust op jongeren
'Laat Uw werk aan Uw knechten openbaar worden, en Uw heerlijkheid over hun kinderen.'

Dat gebed van Mozes, gemeente, dat wordt steeds indrukwekkender. 'Uw heerlijkheid', dat wil zeggen: de glans van Uw glorie, van Uw majesteit, laat die afstralen van onze kinderen! Van de jonge generatie! God roept jullie, jongeren, en kinderen! En Hij verlangt ernaar, om Zijn heerlijkheid, Zijn glorie, van jullie te laten afstralen! Christus, de Veldheer, Hij houdt van jonge soldaten in Zijn leger. En dan gaat het niet om soldaten met bommen in een rugzak, dat soort miezige toestanden, van zieke geesten. Nee, dan gaat het om soldaten die ervoor kiezen om Jezus te volgen, om er bij je vrienden rond voor uit te komen, dat je Jezus volgt. Niet al dat bange gedoe, gewoon recht uit je hart. Soldaten van Jezus, dat zijn jongeren die anderen steunen, als er tegenslag is. Die niet zomaar een klasgenoot laten vallen, als die eens een keer dom bezig geweest is. Soldaten van Jezus, die laten zich niet gek maken door de hele meute, die vindt dat je toch wel lekker moet drinken om erbij te horen, en dat het heel stoer is om wat mee te jatten uit de supermarkt.

Soldaten van Jezus, die vragen: 'HEER, wat wilt U dat Ik met mijn leven doe? Wijs me de weg, help me om een beroep te kiezen waarmee ik U kan dienen, en waarmee ik mensen kan dienen.' Soldaten van Jezus, die vragen: 'Heer, geef me een man, geef me een vrouw, die U dient, en met wie ik samen voor veel mensen tot zegen mag zijn!'

'Laat Uw werk aan Uw knechten openbaar worden, en uw heerlijkheid, laat die afstralen van hun kinderen!'

Ik was deze week op een feestje, en op die avond werd prachtig gezongen, en schitterend gespeeld. Aan het eind van de avond zei het feestvarken tegen me: 'Joh, ik vond het zo geweldig, ik geef helemaal licht!'

Dát is het dus! Helemaal licht geven, omdat je het Licht ontmoet hebt, omdat God Zelf in je leven gekomen is. Omdat je vol bent van Hem.

5. De vierde wens: dat Gods liefelijkheid over ons komt

Maar Mozes is nog niet klaar: 'Laat Uw werk aan Uw knechten openbaar worden, en uw heerlijkheid over hun kinderen. De liefelijkheid van de Here, onze God, zij over ons.' Weet u wat dat is, die liefelijkheid? Dat is Zijn vriendelijkheid, Zijn tederheid, Zijn warmte. Mozes wens, dat is: 'Laat die liefelijkheid van de Here over óns komen.' Dus dat wij die tere liefde van God mogen ervaren, en dan weer uitdelen.

Gemeente, wanneer heeft God die tere liefde nu dieper en rijker aan ons laten zien, dan in de Kerstnacht? In Jezus Zelf mens geworden, zó dichtbij, zó nederig, zó teer. Ja, toch! Toch heeft God Zijn tedere liefde nog intenser laten zien dan toen, in die Kerstnacht. Hij heeft het nog dieper laten zien, in de andere nacht, in de Hoof van Gethsemane,

toen Jezus het zei: 'Hier ben Ik. En als jullie Mij zoeken, laat dan Mijn leerlingen gaan. Hier ben Ik. Laat Mij lijden, zodat zij vrijuit gaan. Laat Mij sterven, zodat zij het eeuwige leven krijgen.'

'De liefelijkheid van de Here, onze God, zij over ons.' God hééft die liefelijkheid al over ons uitgespreid, in Zijn Zoon Jezus Christus, die álles voor ons overhad.

En wij? Verspreiden wij we iets van die liefelijkheid, die milde vriendelijkheid? Die genade? Hoe is het voor uw burens, eigenlijk, om naast u te wonen? Hoe is het voor uw collega, om met u samen te werken? Hoe is het voor uw klasgenoot, om met jou in dezelfde klas te zitten? Hoe is het voor een gast, om hier binnen te komen? Heeft u een vriendelijk woord? En als er iemand naast u komt zitten die u nog niet kent, geeft u dan even een hand?

'Goedemorgen, ik zal me even voorstellen.' Gods werk, dat steeds meer zichtbaar wordt. Zijn heerlijkheid, die afstraalt van de jongeren en van de kinderen. Zijn liefelijkheid, die over ons heenkomt. Daardoor worden we steeds meer herkenbaar als kinderen van de hemelse Vader.

We zijn als bloemen, die zich steeds meer openvouwen: niet naar de grond, of naar allerlei andere dingen, nee, naar de zon! Zo leven we, steeds meer, als bloemen, gericht naar de zon.

We zijn als mensen die een afdruk dragen van Gods zegelring. Hij heeft ons als het ware aangeraakt, denkt u maar aan de doop. En steeds meer wordt die afdruk zichtbaar: Zijn zegel, Zijn merk, ook anderen gaan dat zien: 'Hij? Zij? Die heeft iets met Jezus, dat kan niet missen.'

We zijn als mensen in een doolhof, maar terwijl andere mensen wanhopig zoeken naar de uitgang, hebben wij een draad in handen gekregen. En die draad leidt naar het doel. Er is een God, die trekt, die de draad spant, en zo worden we geleid, en we mogen anderen meenemen: 'Deze kant op, dit is de richting!'

6. De vijfde wens: dat God ons werk bevestigt

Als we zó leven, steeds meer, als we daarin groeien, in een levensstijl waarin God het voor het zeggen heeft, ja, dan kunnen we ook met overtuiging bidden, of God ons werk zal zegenen: 'Bevestig Gij het werk onzer handen over ons, ja, het werk onzer handen, bevestig dat.'

Want dat is niet zómaar een gebed. Of de hoge heilige God het werk wil bevestigen, dat wij, zondige mensen, doen. Dat is niet niks.

Maar het kan wel. We mogen dat bidden, als we gericht zijn op Hem, als bloemen naar de zon, als mensen met een merkteken in ons bestaan, als wandelaars in een doolhof, die de draad gevonden hebben, de rode draad die leidt naar het eeuwige leven. Als we leven vanuit die relatie met God, dan is ons werk goed. Zó goed, dat we God mogen vragen om het te bevestigen. Want eigenlijk is het dan niet meer óns werk, nee, het is Góds werk, door ons heen.

De beste wensen, gemeente! Ik wens u graag toe, in navolging van Mozes, dat dit jaar de Here terugkeert, dat de Here Jezus zal komen. En dat we in de lente die Hij al vooruitwerpt, steeds meer mogen zien van Zijn werk. Ik wens jullie toe dat Gods heerlijkheid van jullie afstraalt. Ik wens u toe dat u de liefelijkheid van God mag ervaren en mag doorgeven. En ik wens u toe, u en jullie en ons allemaal, dat ons werk bevestigd mag worden door de allerhoogste God, de God die een toevlucht is, van geslacht tot geslacht, van generatie tot generatie, van jaar tot jaar. Amen.